

VII nodaļa

1928.–1930. Jaunā darba sākums un pirmo trīs ārstniecības līdzekļu atklāšana

Lielākā daļa Edvarda Baha līdzšinējo atklājumu tika veikti, pamatojoties uz zinātniskiem pētījumiem, taču tajos gadījumos, kad zinātne nevarēja sniegt apstiprināšanu atbildi uz viņa meklējumiem, Bahs uzticējās savai intuīcijai un secināja, ka šādas iekšējās zināšanas viņam vienmēr rādīja pareizo ceļu.

Jaunajā darbā, kuram Bahs tik spēji pievērsās, viņa intuīcija un iedvesmojošā ģenialitāte atklāja viņam patiesības, kuras nav iespējams atklāt, tikai paļaujoties uz intelektu un zinātņi.

1928. gads ir neaizmirstams, jo tas uzskatāms par E. Baha jaunā darba dzimšanas gadu. Ik brīdi, ko viņš atlicināja no darba savā privātp praksē un laboratorijā, viņš meklēja augus, ar kuriem būtu iespējams aizstāt septiņas bakteriālās nozodes. Pēc laukos vai pie jūras pavadītas dienas, pēc dažām Kjū Karaliskajā botāniskajā dārzā aizvadītām stundām viņš savā laboratorijā atgriezās ar kaudzi augu, kuri tika potencēti un pārbaudīti, salīdzinot to rezultātus ar tiem, ko ieguva ar nozodēm, taču neviens no iegūtajiem rezultātiem Bahu pilnībā neapmierināja.

E. Bahs iedziļinājās šajā jautājumā un meklēja atbildi, kāpēc tas tā ir. Viņš bija pārliecināts, ka patiesie dziedinošie līdzekļi ir atrodamī Dabā – starp puķēm un kokiem. Viņš centās pamatīgāk izprast slimību un tās cēloņus, kā arī slimības ietekmi uz cilvēka prātu un ķermeni.

Tad kādu dienu, ieturot vakariņas lielā banketu zālē, viņš rada atbildi uz saviem jautājumiem.

E. Bahs uz šīm vakariņām bija devies negribīgi un pasākumu nespēja izbaudīt. Lai īsinātu laiku, viņš laiski

vēroja apkārtējos cilvēkus, un pēkšņi pār viņu nāca atskārsme, ka visu cilvēci var iedalīt grupās pēc noteiktiem cilvēku tipiem – katrs indivīds šajā lielajā zālē piederēja pie kādas no šīm grupām. Atlikušo vakara daļu viņš pavadīja, vērojot visus redzamos cilvēkus: kā tie ēda, kā smaidīja un kustināja rokas un galvu, ko pauda viņu ķermeņi un sejas izteiksme. Tad, kad viņš bija gana tuvu, lai dzirdētu, ko šie cilvēki runā, viņš ieklausījās arī viņu balss tonī.

Lai arī šos cilvēkus nesaistīja asinsradniecība, daudzi šķita tik ļoti līdzīgi, it kā viņi būtu no vienas ģimenes.

Cilvēku vērošana ārstam šķita ārkārtīgi aizraujoša, un, vakariņām beidzoties, E. Bahs jau bija izstrādājis vairākas grupas un savā prātā bija aizņemts, salīdzinot tās ar septiņām bakteriālajām nozožu grupām. Viņš atklāja, ka tagad grupu bija vairāk, un zināja, ka to skaits varētu pieaugt, ja viņš izpētei pievērstos vēl nopietnāk.

“Vai tas būtu turpinājums milzīgajam darbam, kas jau veikts pie nozodēm?” Bahs jautāja sev. “Un kā šo paplašināto grupu teoriju varētu saistīt ar slimību un tās ārstēšanu – vai slimības, no kurām šīm grupām piederīgie cieta, arī līdzinātos viena otrai?”

Tad viņam radās ideja, ka konkrētai grupai piederīgie indivīdi *necieš no viena veida slimībām*, bet gan visi vienai grupai piederīgie tādā pašā vai līdzīgā veidā reaģē uz ikvienu slimību.

E. Bahs nespēja sagaidīt vakara izklaidējošās daļas noslēgumu un devās prom, cik drīz vien varēja, lai apcerētu savas jaunās idejas. Tomēr viņš tās pilnībā izstrādāja tikai 1930. gadā, kad atstāja Londonu un visu uzmanību varēja veltīt šim pētījumam.

Sākot ar šo vakaru, viņš rūpīgi novēroja ikvienu pa-

cientu, kas pie viņa ieradās. Viņš pierakstīja katru rakstura īpašību, katru garastāvokļa izpausmi, reakciju uz slimību, manieres un katru mazāko paradumu un, cik vien spēja, parakstīja viņa rīcībā esošos ārstniecības līdzekļus, ievērojot tikai šo informāciju.

Iegūtie ārstēšanas rezultāti bija ļoti iedvesmojoši, un Bahs jutās apmierināts – intuīcija viņam atkal bija parādījusi pareizo ceļu. Hānemaņa princips bija paplašināts, un tas daudz vairāk atbilda Baha ideāliem par ārstēšanu, nekā jebkura cita līdz šim praktizētā metode.

Tā paša gada vienā no septembra nogales dienām ārsts izjuta pēkšņu nepieciešamību doties uz Velsu un, klausot savam impulsam, tika apbalvots: viņš atklāja divus skaistus augus augam visā krāšņumā pie kādas kalnu upes – puķu sprigani ar gaišsārti violetiem ziediem un zeltainiem ziediem klāto pērtiķmutīti.

Viņš šos augus paņēma līdzī uz Londonu un no tiem pagatavoja ārstniecības līdzekļus tādā pašā veidā, kā to bija darījis ar perorāli lietojamām vakcīnām. Parakstot šos līdzekļus pacientiem saskaņā ar viņu personības iezīmēm, tie, Baham par lielu prieku, sniedza tūlītējus pozitīvus rezultātus.

Šajā gadā Bahs atklāja un potencēja vēl vienu augu – balto mežvīteni (savvaļas sugu), un šie trīs ārstniecības līdzekļi bija pirmie no trīsdesmit astoņiem ārstniecības augiem, kas vēlāk veidoja viņa jauno ārstniecības sistēmu.

Ar šiem dažiem atklātajiem ārstniecības līdzekļiem viņš sāka ārstēt savus pacientus, pamatojoties tikai uz viņu personības tipu. Raksts par šiem trīs un vēl pāris citiem ārstniecības līdzekļiem, kurus Bahs bija atklājis un ar kuriem bija guvis labus rezultātus, 1930. gada februārī tika publicēts žurnālā *The Homœopathic World*